

Ὁ εἰθισμένος εἰς τὴν ἄροσιν βοῦς, ὁ συγκρατῶν μετ' αὐτοῦ πρὸς ἐθισμόν συζευγνύμενον νεαρόν βοῦν ἐνθ' ἄν.: Ἄπ' τῇ μιᾷ μεριὰ τοῦ ζυγοῦ τὸ μαθημένο βόιδι, ὁ δαμαλοκράτης, καὶ ἄπ' τὴν ἄλλην τὸ ἄμαθο δαμάλι Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν.

δαμαλομόσκι τό, ἀμάρτ. δαμαλομόστει Πελοπν. (Καρδαμ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. δαμάλι καὶ μόσκι.
Μετων., ὁ ἀνόητος, ὁ ἔχων τὴν κρίσιν δαμάλως καὶ μόσχου: Εἶναι δαμαλομόστει, δὲ γαταλαβαίνει. Συνών. βλ. εἰς λ. βλάκας, βόιδακας 2, βόιδι 1β, δαμάλι 6, δάμαλος 2β, μοσχάρι.

δαμαλοπέτσι τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ. κ.ά.)
Ἐκ τῶν οὐσ. δαμάλι καὶ πετσί.
Τὸ δέρμα δαμαλιοῦ. Συνών. βακέτα, τὸ ὅπ. βλ. εἰς λ. βακέτα, βοιδοτόμαρο, βοιδοπέτσι.

δαμαλόπουλο τό, Πελοπν. (Γύθ. Καλάβρυτ.) δαμαλόπ'λο Πελοπν. (Βερεστ.) δαμαλόπουλ-λο Νίσυρ. κ.ά.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. δαμάλι διὰ τῆς καταλ. -πουλο.
Ἡ λ. καὶ εἰς ἔγγρ. τοῦ 1726, βλ. εἰς Καλαβρυτινὴν Ἐπετηρίδα (1906), 323 «δύο δαμάλες καὶ ἓνα δαμαλόπουλο διότι».

Μικρὸς μόσχος ἐνθ' ἄν.: Βγαίνουνε καὶ κατσίκια σὰ δαμαλόπ'λα Πελοπν. (Βερεστ.) || Ἄσμ.

Κάου σὲ ὄρη σὲ βουνά | εἶχανε βόιδι βόιδακα,
δαμάλι, δαμαλόπουλο
(ἐξ ἐπωδ.) Πελοπν. (Γύθ.) Συνών. βοιδοπόυλο, διὰ τὸ ὅπ. βλ. βοιδοπόυλλο.

δάμαλος ὁ, Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.) Κεφαλλ. Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Βερεστ. Κίτ. Μάν.) Τῆν. (Κτικ. Τριαντάρ.) — Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρ., 232 — Ἐπετ. Παρνασσ., 753 — Λεξ. Π. Βλαστ., 281 δάμαλος Μακεδ. (Κοζ. κ.ά.) Τῆν. ἄμαλος Κάμπ. (Ἐλυμπ.)

Ἐκ τοῦ Ἑλληνιστ. οὐσ. δάμαλος.

1) Μόσχος εὐτραφὴς ἐνθ' ἄν.: Τί δάμαλος μεγάλος! Κεφαλλ. Δὲ ἀηρᾶς, τρομάρα μου, πῶγινε ἄνας δάμαλος κοτζιά-μου! Πελοπν. (Βερεστ.) || Παροιμ.

Μεριάστε νὰ περάσ' ὁ δάμαλος — Ποῦ ναι;
— Δὲ βλέπετε τὰ σχοινιά πῶχ' ὡς τὸ χέρι; (ἐπὶ τῶν ἐξαγγελλόντων ὡς βέβαια γεγονότα τὰς κενὰς προσδοκίας των) Μ. Λελέκ., ἐνθ' ἄν. Συνών. παροιμ. Βάρδα, ποὺ ἔρχεται τὸ βόιδι. || Αἰνιγμ.

Δάμαλος, ἡριδάμαλος πουνάριον κριτσανίζει
(ὁ φοῦρνος) Μακεδ. (Κοζ.) || Ἄσμ.

Ἡῦρα δίλιμα πρόβατα, δίλιους ἄρρους
κοῦκλον πετεινόν, ὄρνιθαμ - μαύρην
τῶαὶ κατῶέλ-λαν μὲ ἐκατό - δαμάλους

(κατῶέλ-λαν=νεαρὰν ἀγελάδα ἐξ ἐπωδ.) Κύπρ. 2) Μεταφ.. ὁ εὐσωμος ἄνθρωπος Πελοπν. (Κίτ. Μάν.): Ἐκεῖνος ἔναι δάμαλος κ' ἐτοῦτο ζαδονησμένο (= ἀδύνατο, ἀσθενικό) Κογιάμον δάμαλος ἐσὺ νὰ μαλώνης μ' ἐκεῖνο τὸ παιδάκι! (κογιάμον = τόσον μεγάλος). β) Ὁ ἀνόητος, ὁ βλάξ Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Τῆν. (Κτικ. Τριαντάρ. κ.ά.): Ἐναι σωστός δάμαλος μὲ κόρνα (= κέρατα) Κίτ. Μάν. Μονρέ, σῶπα, δάμαλε, ἱατὶ δὲν ἔχουσι μῆτ' ἀλάτσι, μῆτε λάδι οἱ κουβέδες σου Ἀπύρανθ. Εἶσι δάμαλος καὶ δὲ παίρνει τὰ γράμματα Τῆν. Συνών. βλ. εἰς λ. βόιδακας 2, δαμάλακι 1γ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Δάμαλος καὶ ὡς ἐπώνυμ. Λέρ. καὶ

ὡς τοπων. Ἰκαρ. (Χριστ.), ἐπίσης καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἄμαλος Ἀθῆν.

δαμαλοτριχιά ἡ, ἐνιαχ. δαμαλοτριχιά Στερελλ. (Γραν. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. δαμάλι καὶ τριχιά.

Χονδρὸν σχοινίον, διὰ τοῦ ὁποίου προσδένεται ὁ μόσχος ἐνθ' ἄν.: Ἰσένα σ' χρειάζιτι δαμαλοτριχιά γιὰ νὰ σὶ κρατήσουμι Στερελλ. (Γραν.) Συνών. βοιδοτριχιά.

δαμαλοῦ ἡ, Κύπρ. γαμαλοῦ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δαμάλι διὰ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦ, διὰ τὴν ὅπ. βλ. Σ. Μενάρδ., Ἐπιστημ. Ἐπετ. Πανεπ. 9 (1912) 13), 139.

Ἡ μικρὰ δάμαλις. Συνών. δαμαλούλα.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Δαμαλοῦ καὶ ὡς τοπων. Χίος (Βολισσ.)

δαμαλούδι ἐνιαχ. δαμαλούδιν Κύπρ. δαμαλούιν Κύπρ. (Κυθρ. Μένουκ.) ζαμαλούδ' Μακεδ. (Δρυμ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. δαμάλι, διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦδι.

Δαμαλάκι 1, τὸ ὅπ. βλ.

δαμαλούλα ἡ, Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τσακων. (Χαβουτσ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. δαμάλα.

Δαμαλόυ, τὸ ὅπ. βλ.

δαμαλούλι τό, Τσακων. (Χαβουτσ.) δαμαούλι Τσακων. (Βάτικ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. δαμάλι.

Δαμαλάκι 1, τὸ ὅπ. βλ.

δαμαλούσι τό, Τσακων. (Χαβουτσ.) Θηλ. δαμαούση Τσακων. (Βάτικ.) δαμαούση Τσακων. (Βάτικ. Χαβουτσ.) δαμαούσα Τσακων. (Βάτικ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δαμάλι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦσι.

Δαμαλίτσα, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ἀ γελάδα νάμ' ἔχα ὀφέτ' δαμαλούσι (ἡ ἀγελάδα μας ἔχει φέτος θηλυκὸ μικρὸ) Χαβουτσ. Ἐντε μάνι δὲ δαμαούσα (= ἔχομε δυὸ δαμαλίτσες) Βάτικ.

δαμαλούσκα ἡ, ἀμάρτ. δαμαλούσκα Μακεδ. (Βόιον).

Ἐκ τοῦ οὐσ. δαμάλα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦσκα.

Δαμαλίτσα, τὸ ὅπ. βλ.

δαμασκέτο τό, Κρήτ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *damascetto* = ἀργυροκέντητον ἢ χρυσοκέντητον ὕφασμα πεποικιλμένον δι' ἀνθέων.

Εἶδος ἐρυθροῦ μεταξωτοῦ ὕφασματος πεποικιλμένου δι' ἀνθέων ἢ ἄλλων σχημάτων ἐνυφαινομένων διὰ χρυσῶν ἢ ἀργυρῶν νημάτων ἐνθ' ἄν.

δαμασκηναῖος ἐπίθ. Ι. Σορδίν., Ἐλιά, Ἑλλην. Γεωργ. 10, 219 — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δαμάσκηνο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -αῖος.

1) Ὁ ὁμοῖος πρὸς δαμάσκηνον ἐνθ' ἄν.: Ἐλὶά δαμασκη-

